

SPECIAL

PŘÍBĚHY K ZAMYŠLENÍ II.

Peter
Bleeser

OBČASNÍK
ROVERSKÝCH
KURSŮ LŠ

ROČNÍK 6
ČÍSLO 1

Příběhy k zamyšlení.

Rok se sešel s rokem a vy otvíráte druhý díl "Příběhů k zamyšlení". Během této doby se pulty knihkupectví začaly plnit literaturou podobného typu. Vydávají se desítky, většinou malých knížeček, které mají sloužit k zastavení ve spěchu všedního dne, k přečtení jednoho či dvou příběhů. Tak jako na dortu je vždy v hlavním zájmu oříšek na jeho vrchu, tak i tyto drobničky se mohou stát jedním oříškem na naší cestě.

To, že knížky tohoto typu jsou hojně čteny nám napovídá, že jsme se snad vydali správným směrem a tímto skautským dílkem vám na každý den připravíme nějaký ten oříšek.

Bobo

*

Anna Velichová - Ida (1956)

Vystudovala pedagogickou fakultu v Plzni, od r. 1979 pracuje jako středoškolská profesorka na gymnáziu v Blovicích. Od r. 1968 je členkou Junáka. Od r.1990 píše články a překlady z němčiny do skautského tisku (Čin, Skaut - Junák, Skauting, Fons), od května 1991 vede skautskou hlídku v regionálním Plzeňském deníku. V současné době je tiskovým zpravodajem plzeňské městské rady Junáka.

Přeložila také knihu Waltera Hannsena Vlk, jenž nikdy nespí. Do 33. a 34. ročníku Skautingu spolu s Václavem Noskem - Windym zpracovala seriál Průvodce skautskou literaturou.

*

Jana Wienerová (1953)

Absolventka Husovy čs. bohoslovecké fakulty, duchovní Církve čs. husitské, redaktorka čtrnáctideníku Církve čs. husitské Český zápas.

Výtvarné školení: LŠU - u akad. malřů Ivo Švorčíka a Jiřího Kodyma

Ilustrovala více než desítku knih, vystavovala doma i v zahraničí.

*

Díky za pomoc.

Patří sestře Idě za překlad, Janě Wienerové za ilustrace, Milošovi Zapletalovi za poskytnutí autorských práv na své knihy německé straně, jenž recipročně poskytl práva k této knize. Za technickou pomoc dále patří dík panu Vilémovi Bártovi, Marce, Bořkovi, Hance, Káče, bratru Svatošovi a dalším.

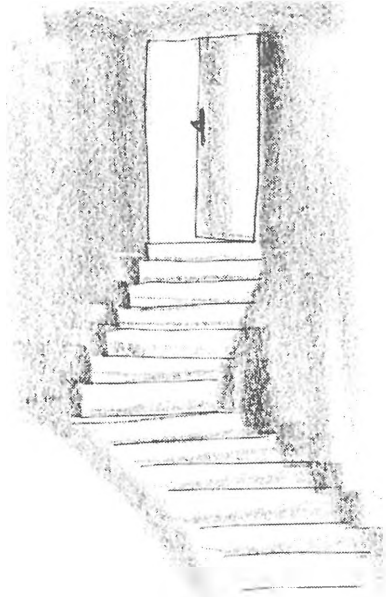
Ilustrace na obálce Ladislav Rusek

Peter Bleeser

Příběhy k zamyšlení II.

překlad: Anna Velichová

ilustrace: Jana Wienerová

*Výbor z něm. originálů Geschichten für Sinndeuter
Georgs-Verlag, Neuss-Holzheim*

Rozumět skutečnosti - brát sny vážně .....

Proč "Nové příběhy k zamyšlení"? Mnoho lidí ve skautském svazu i mimo něj - mladí, ale i kupodivu mnoho starších - mne po vydání Příběhů k zamyšlení podnítilo k tomu, abych vydal další díl.

Proto zde nyní předkládám nové příběhy, povídky a náměty k zamyšlení, které se mi při mé dlouholeté práci s mládeží zdály důležité: texty a příběhy vhodné k převyprávění, k dalšímu rozvíjení, jako inspirace k spřádání nových příběhů, ...

Mnoho příběhů vykresluje obrazy našich snů, fantazií, utopií a vizí. Vystupují většinou poněkud z naší skutečnosti - a přesto s ní mají mnoho společného. Každý z nás se denně vypořádává s nějakou konkrétní skutečností - nikomu bych neradil, aby s touto knihou vystupoval z reality. Přesto platí slova Marie Ebner-Eschenbachové :

*"Nenazvu tě ubohým,
když tvé sny
nedošly naplnění.
Nazvu tě ubohým,
když jsi nikdy nesnil."*

Příběhy a texty této knihy by měly podněcovat člověka k tomu, aby lépe porozuměl skutečnosti, ale také, aby bral sny vážně: obrázek na straně I ukazuje schodiště, vedoucí z temnoty do světla. Bylo by krásné, kdyby povídky a podobenství tohoto pokračování Příběhů přinášely cosi podobného.

Vyprávěním i nasloucháním bychom mohli o sobě zjistit mnohé: je takříkajíc naším zrcadlem. Když vyprávíme, kráčíme ve šlépějích velkého "Vypravěče a Vykladače smyslu příběhů" - Ježíše Krista. Jeho příběhy pojednávají o zdánlivě banálních každodennostech, o pečení chleba, o setbě a sklizni, o ztracené minci, o hostovi, o odpuštění. Pojednávají o osvobození, o ztroskotání, o odvaze, o dělení, o tom, co je na tomto světě důležité, a o tom, co nás v budoucím světě očekává. Ježíšova podobenství a příběhy vstupují mezi nás, vyvolávají hnutí našich myslí, objasňují nám, na čem jsme, a vedou nás k rozhodnutím.

Předkládané povídky, texty a náměty k zamyšlení nejsou tematicky uspořádány. K příběhům jsem nyní připojil pár krátkých podnětů k rozjímání. Nenárokují si, že by měly příběhy vykládat "správně": jsou to myšlenky, které mne při jejich četbě či vyprávění napadly. Čtenář může považovat za důležité něco zcela jiného. Stanou-li se "Nové příběhy k zamyšlení" pro lidi dobrými průvodci, vyvolají-li otázky či povedou-li k zamyšlení - pak dosáhly svého cíle.

Peter Bleeser, svazový duchovní rádce DPSG (Němečtí skauti sv. Jiří)

ELEKTRICKÁ SÍŤ

Jeden dělník si koupil televizor. Přišel technik, postavil přístroj na stůl a vše majiteli vysvětlil - k čemu slouží různé knoflíky, kanály, programy, jak nastavit nejlepší vyladění, jak funguje anténa - vysvětlil všechno. Jen na jedno zapomněl: zapojit aparát do elektrické sítě.

Večer dělník sezval všechno své přibuzenstvo: všichni měli být u prvního zapnutí televizoru. Uklidil obývací pokoj a rozestavil židle. Přišel velký okamžik! Poprosil o klid, stiskl knoflík a posadil se na své místo. Všichni zářili nedočkavostí... čas plynul.

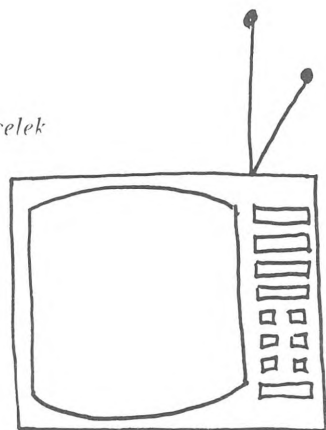
"Jo, musí to tak být, lidi. Ten technik říkal, že se to musí nejdřív ohřát, a to trochu potrvá."

Čekali dvě hodiny. Nestalo se nic. Všichni šli domů plni zklamání. Televizor nefungoval.

- nezapomenout na podstatné ...

- co je tvojí - naši "elektrinou?"

- plýtvat silami, pro úplné maličkosti - nevidět celek

VESNICKÝ BLÁZEN

Lumbarda je malé místo na dalmatském ostrově Korčula a je proslavené třemi věcmi. Chutnými rybami scampi, které se tam servírují - ulovené vesnickými rybáři a skvěle upечené jejich ženami na olivovém oleji - obalené v mouce a pokapané citronem. Skvělým trpkým bílým vínem Grk, které rodí cihlově červená půda vinohradů kolem jižního zálivu. A nakonec místním bláznem jménem Tomo. Když tehdy - před válkou - přišli do Lumbaridy cizinci, aby jedli scampi a pili Grk, vynořil se odkudsi Tomo - kráčel trhaně, vlekl se, klátil rukama, obličej znetvořený grimasou, a nesrozumitelně brebtl.

Netrvalo dlouho a jeden z domorodců mu se smíchem položil na dlaň dvě mince - jeden velký peníz /25 para/ a jeden malý půldinár.

"Jeden z nich si můžeš vzít, Tomo!"

Tomo se okamžitě zatvářil mazaně, vychytrale se usmál a sáhl po minci 25 para.

"Je tak hloupý, že věří, že větší mince platí víc," vysvětloval pak domorodec se smíchem, "a přitom má ta malá dvakrát takovou cenu."

Ale Tomo potřásl hlavou a klátil pažemi, jako by tím chtěl vyjádřit, že to ví lépe a nedá ze sebe dělat blázna.

A přirozeně cizinci ten pokus opakovali, jakmile pochopili, o co šlo. Tomo si pořád bral s vychytralým úsměvem peníz 25 para a odmítal malou půdinárovou minci, i když mu ji chtěl někdo vnutit.

Později, na podzim, když cizinci odjeli a já už byl na ostrově jako doma, jsem Toma zase potkal. Daroval jsem mu pár cigaret. "Poslechni, řekl jsem, proč si pořád bereš tu velkou minci? Ta malá má dvakrát takovou cenu!"

Tomo popotáhl z cigarety a ušklíbl se:

"Tak pitomý zase nejsem," a najednou neměl s řečí ani ty nejmenší potíže. "Kdybych to nedělal, lidi by mi hned přestali nabízet mince, abych si vybral."

- příliš rychle nazveme nesmyslem to, čemu nerozumíme,

- tomu kdo se chová jinak, než jsme zvyklí, často říkáme "blázen"

- co se zde říká o ceně "majetku", o možnosti volby a o svobodě?

PLAVAT V ŘECE

Plavat v řece lze snáze než v jezeře či v moři: nese tě proud, i když ležíš na zádech, aniž potřebuješ vynaložit tu nejmenší námahu. Ale řeka, která ti uspořádá všechny pohyby při plavání, tě strhává s sebou. Pryč od šatů, od přátel, od auta, od možnosti vrátit se domů. Proud tě strhává do míst, kde jsi cizí, kde na tebe číhají víry, peřeje a jezy. A stejně, jako je příjemné, nechat se unášet nezvучným tokem, je nebezpečné vzpírat se proudu a snažit se zastavit svůj pohyb. Smekl ses několikrát na kluzkých kamenech. Ale teď stojíš. A také břehy kolem tiše stojíš. Řeka se žene dál s nepříjemnou silou přes tvá stehna, ty však máš již pod sebou dno a můžeš se v klidu rozhodnout, zda se ještě jednou svěříš proudu nebo raději vystoupíš na břeh.

DOBŘÝ ČLOVĚK U BRÁNY PEKLA

Peklo bylo totálně přeplněno a ještě pořád před ním stála dlouhá fronta. Nakonec se musel dostavit sám král pekel, aby odehnal další uchazeče.

"Už je zde tak přeplněno, že tu máme jen jedno volné místo," řekl. "To musí dostat ten nejtěžší hříšník. Není tu někdo nějaký vrah?"

A začal chodit mezi čekajícími a zkoumat jejich provinění. Ať mu však vykládali cokoli, nic se mu nezdálo dostatečným hříchem, aby za to mohl

přidělit poslední volné místo v pekle. Znovu a znovu se rozhlížel zástupem. Nakonec spatřil jednoho člověka, kterého se ještě neptal.

"Proč zde čekáte tak sám? Co jste provedl?"

"Nic," odpověděl muž. "Jsem dobrý člověk a zde jsem pouze nedopatřením. Věřil jsem, že ti lidé tady stojí frontu na cigarety."

"Ale něco jste přece udělat musel," řekl ďábel. "Každý něco provede."

"Viděl jsem takové věci," řekl ten dobrý člověk, "ale držel jsem se zpátky. Viděl jsem, jak lidé pronásledovali své bližní, ale nikdy jsem se toho neúčastnil. Nechávali děti hladovět a prodávali je do otroctví, také týrali slabé a šlapali po chudých. Všude kolem mne měli lidé prospěch ze zločinů všeho druhu, ale já jsem odolal pokušení a nedělal jsem nic."

"Absolutně nic?" zeptal se ďábel nevěřičně. "Jste si naprosto jist, že jste tomu všemu jen přihlížel?"

"Před mými vlastními dveřmi se ta svinstva děla, ale mám čisté ruce, do ničeho jsem nezasahoval," řekl dobrý člověk.

"A opravdu jste nic nedělal?" opakoval ďábel.

"Ne!"

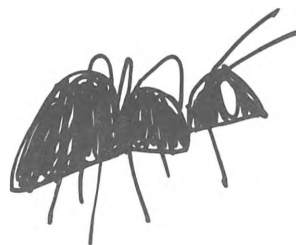
"Pojď dál, synu, to místo patří tobě!"

A když ho ďábel pouštěl dovnitř, přitiskl se raději ke stěně, aby se toho "dobrého člověka" nemusel dotknout.

- také to, co neděláme, se nám může stát osudným

- spoluvytváření společnosti, angažování se ve světě je naším úkolem

- co všechno asi ten "dobrý člověk" mohl vidět před svými vlastními dveřmi?

MRAVENEC A CVRČEK

Jednoho dne šli mravenec a cvrček společně po cestě. Přišli k potoku a cvrček se zeptal:

"Příteli jak se dostaneme na druhou stranu? Já mohu přeskočit, ale jak je to s tebou?"

"To dokážu jistě taky," odpověděl mravenec.

Cvrček úspěšně přeskočil. Také mravenec se o to pokusil, avšak sklouzl a spadl do vody.

"Pomoz mi cvrčku, vytáhni mne provazem ven," volal ustrašeně.

Cvrček odběhl hledat provaz. Potkal vepříka a poprosil jej:

"Prasátko, prosím, pomoz mi. Dej mi pár svých štětín, abych z nich mohl udělat provaz a vytáhl jím mravence z vody."

Vepřík odpověděl: "Až mi dáš kokosový ořech. Pak ti dám štětín kolik budeš chtít."

Cvrček odběhl vyhledat kokosovou palmu. Když ji našel, zavolał do koruny:

"Hej, kokosová palmo, pomoz mi, prosím. Dej mi jeden ze svých ořechů, abych ho mohl dát prasátku, to mi dá své štětiny, abych z nich mohl udělat provaz a vytáhl jím mravence z vody."

"Vyžeň nejdříve vránu, která se usadila mezi mými listy a velmi mě tíží. Pak dostaneš kokosový ořech," odpověděla palma.

"Vráno, můžeš, prosím, opustit tu palmu, aby mi dala kokosových ořech pro prasátko, to mi dá štětiny, ze kterých chci udělat provaz, abych jím vytáhl mravence z vody."

A co odpověděla vrána?

"Odletím, ale pod podmínkou, že mi dáš vejce," odpověděla.

Cvrček běžel dál až našel slepici a poprosil ji o vejce.

Slepice však odpověděla:

"Přines mi pár zrněk rýže a kukuřice, pak ti dám vejce."

A tak cvrček rychle spěchal k sýpce, aby si vyprosil pár zrněk rýže a kukuřice.

Sýpka odpověděla: "Vyžeň nejdřív krysu, která se ve mně usídlila. Pak dostaneš rýži i zrní."

Krysa však chtěla odejít jen pod podmínkou, že nejdříve dostane mléko od krávy.

Cvrček se tedy odebral ke krávě a poprosil ji o trochu mléka. Kráva odpověděla: "Přines mi otýpku trávy, pak ti dám pohár čerstvého mléka."

Cvrček rychle vyběhl na louku, natrhal trávu, svázal ji do otýpky a dal ji krávě. Od krávy dostal čerstvé mléko a to dal kryse. Krysa si vzala mléko a opustila sýpku. Sýpka pak cvrčkovi dala pár zrněk rýže a kukuřice pro slepici. Od slepice dostal vajíčko, a to pak cvrček rychle odnesl vráně. Vrána si vejce vzala a odlétla z kokosové palmy. Od palmy pak cvrček dostal ořech pro vepříka, který hned cvrčkovi dal štětiny. Jakmile cvrček dostal štětiny, upletl z nich lano. Rychle pomohl mravenci: hodil jeden konec provazu do řeky a druhý pevně přidržel. Mravenec se vyšplhal na břeh našťestí nezraněn.

"Díky, příteli," řekl mravenec potěšeně.

"Ale prosím, nic se nestalo," odvětil cvrček s úsměvem, "přátelé si musejí navzájem pomáhat."

- přátelství a láska překonávají i ty nejnemožnější překážky

- opravdová připravenost pomoci si neklade žádné podmínky (cvrček)

Svoboda
Víra
Osobnost
Bojovnost
Opravdovost
Dobrota
Angažovanost
Jemnocit
Emocionalita
Svědění
Iniciativa
Laskavost
Tvůrčivost

FREDERIKOVI ZE "TŘETÍHO SVĚTA"

Frederico z Mosambiku - ty tomu nerozumíš!

Přirozeně máte starosti.

Už tři roky neprší. Pole jsou vyschlá.

Lidé hladovějí.

Válka pustoší zemi. Bída utečenců je velká.

Ale my máme také své starosti.

Přečti si naše noviny :

"Přestaňte se přejídat."

"Jak zhubnout o čtyři kilogramy v osmi dnech?"

"Udělejte si prázdniny s půstem pro krásu."

"Jak být štíhlá bez hladu."

Frederico z Mosambiku, ty tomu nerozumíš.

Frederico - já ti také nerozumím.

TÍŽE, KTERÁ POSILUJE

Oázou kráčel Ben Sadok. Byl to muž tak škodolibého charakteru, že nemohl vidět nic zdravého a krásného, aniž by se to nepokusil nějak poškodit. Na okraji oázy stála pěkně rostlá mladá palma. Ihned padla zasmušilému Arabovi do očí. Vzal těžký kámen a položil jej mladé palmě do koruny a po tomto

"hrdinském činu" se zlobným smíchem odešel. Mladá palma se ohýbala a pokoušela se tu tíhu setřást. Marně. Kámen byl zaklesnut v koruně příliš pevně.

Tehdy se mladý strom vzepřel proti kamenné tíze. Opřel své kořeny tak hluboko, že dosáhly skryté vodní tepny oázy a zdvihl svou korunu s kamenem tak vysoko, až přesahovala všechny stromy v oáze. Voda z hlubin a sluneční žár z výše učinily z mladého stromu královskou palmu.

Po letech se přišel Ben Sadok potěšit pohledem na strom, který kdysi zmrazčil. Hledal marně. Pojednou nejvyšší palma sklonila svou korunu, ukázala kámen a pravila: "Ben Sadoku, musím ti poděkovat, tvůj kámen mne učinil silnou."

- v životě existují břemena, která posilují

- teprve po letech pochopíme k čemu byl ten který prožitek dobrý

- co udělala palma, aby přežila? ... a jaká je má současná situace?

BOŽÍ PŘÍTOMNOST

Pohlížet na svět jenom z dále,

k Bohu tě blíže nevede,

a na svět zírat v nečinnosti,

to k Němu také nevede.

Když však svět vidíš v Bohu celý,

pak je Bůh v tobě přítomen.

PŘÍBĚH O BAMBUSU

Jsou příběhy, které čekají na to, aby byly vyloženy, přičemž se člověk ptá sebe sama: Jak přistoupíš k tomuto příběhu?

Uprostřed jednoho velkého království na západě byla jednou jedna překrásná zahrada. Její majitel se v ní za denního horka často procházel. Ze všech rostlin a stromů si nejvíce oblíbil ušlechtilý bambus, který byl rok od roku silnější a mohutnější. Bambus dobře věděl, že jej pán má rád a má z něho radost.

Jedného dne přišel pán ke svému oblíbenému stromu zamyšlen a bambus sklonil s úctou svou mohutnou korunu až k zemi. Pán k němu promluvil: "Milý strome, potřebuji tě!" Vypadalo to, jako by přišel den všech dnů, den, pro nějž byl bambus stvořen.

Bambus tiše odpověděl: "Jsem připraven, použij mne, jak chceš."

Hlas pána zvažněl: "Abych tě mohl použít, musím tě uříznout."

"Uříznout mne? Mne, kterého jsi, pane, učinil nejkrásnějším ve své zahradě? Ne, prosím, to ne! Používej mne ke své radosti jak chceš, pane, ale, prosím tě, neřež mne ... !"

"Když tě neuříznu, nemohu tě použít."

V zahradě nastalo naprosté ticho. I vítr utichl. Bambus pomalu sklonil svoji nádhernou korunu. Pak zašeptal: "Pane, nemůžeš-li mne použít, aniž bys mne uřízl, pak mne uřízni."

"Musím ti však také odřezat větve."

"Ach, pane, ušetři mne toho! Uřízni mne, ale nech mi listy a větve, prosím."

"Když ti je neodejmu, nemohu tě použít."

Slunce skrylo svou tvář. Motýl se strachem odlétl.

A bambus, roztrášen očekáváním toho, co bude následovat, tiše řekl: "Pane, odřízni je."

"Můj stromku, musím udělat ještě víc, musím tě celého středem rozříznout a vyjmout tvé srdce. Když to neučiním, nebudu tě moci použít."

Tu se bambus sklonil až k zemi.

"Pane, řež a rozděl!"

Tak uřízl pán zahrady mladý bambus, oddělil jeho větve, otrhal jeho listy, rozdělil jej na dvě části a vyřízl jeho srdce. Pak jej odnesl tam, kde vyvěral pramen čerstvé vody doprostřed suchých polí. Tam pán opatrně položil bambus na zem. Jeden konec odříznutého kmene připojil k prameni a druhý konec položil k vodní stružce na poli. Jasná, třpytící se voda proudila rozříznutým tělem bambusu do stružky a stružkou na vyprahlá pole, která ji žíznivě očekávala. Potom tam majitel zasadil rýži. Plynuly dny, rýže rostla, a přišel čas sklizně. Tak přinesla smrt nádherného bambusu život vyprahlým polím.

- *změna, proměna je spojována s obavami*
- *řící "ano" nové, změněné budoucnosti*
- *oddanost může neočekávaně přinést něco nového*

VĚŘÍŠ

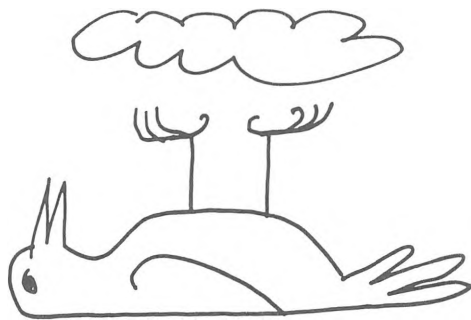
Věříš,
že by zrno
na poli
vzrostlo
bez potu?

Věříš,
že by se víno
ve sklence
vylišovalo
bez námahy?

Věříš,
že se prsten
na ruce
nosí
bez bolesti?

Věříš,
že dítě
v náručí
žije
bez zármutku?

Věříš,
že sny
v srdci
mohou žít
bez činu?

JEDEN PTÁČEK LEŽEL NA ZÁDECH

Jeden ptáček ležel na zádech a nožky měl vztyčené proti nebi. Letěl kolem jiný, divil se, a hned se ptal:

"Co je to s tebou? Proč ležíš na zádech?"

Ležící odpověděl :

"Nesu na svých nohou oblohu. Když je stáhnu, obloha se zřítí."

V tom okamžiku se z větve blízkého dubu oddělil list a padal s tichým šelestěním k zemi.

Toho se ležící ptáček tak polekal, že bleskurychle vyskočil a letěl pryč, jak mohl nejrychleji. Obloha však zůstala na svém místě.

- *nebrat se tak vážně, nepřeceňovat se*

- *často to jde i beze mne*

- *mnozí se nechají vyvést z míry i drobností (padající dubový list)*

BLAHOŠLAVENSTVÍ

Blahoslavení, kteří mají pochopení pro zájmy druhých lidí,
neboť budou hájit mír a jednotu.

Blahoslavení, kteří jsou vždy připraveni učinit první krok,
neboť poznají, že druzí jsou mnohem otevřenější, než se zdá.

Blahoslavení, kteří nikdy neřeknou: "To je konec,"
neboť naleznou nový začátek.

Blahoslavení, kteří nejprve poslouchají a pak hovoří,
neboť jim bude nasloucháno.

Blahoslavení, kteří v každé diskusi naleznou zrníčko pravdy,
neboť dokáží spojovat rozdělené.

Blahoslavení, kteří nezneužívají nikdy svého postavení,
neboť jim se dostane vážnosti.

Blahoslavení, kteří nejsou nikdy uraženi a zklamáni,
neboť budou určovat atmosféru doby.

Blahoslavení, kteří dokáží prohrávat a ztrácet,
neboť Bůh pak může zvítězit.

KRÁLŮV POHÁR

Jednoho dne přišel ke králi Boží posel a řekl mu, že brzy zemře. Současně však přinesl pohár s živou vodou. Potom řekl:

"Vypiješ-li pohár s živou vodou, budeš žít."

Král řekl: "To je vážná věc. Musím se poradit s mudrci své země."

A pozval všechny mudrce své země do královského paláce a předložil jim svůj problém. Přesvědčovali jej, aby pohár s živou vodou vypil.

Král se zeptal:

"Který z mých mudrců zde není přítomen?"

Řekli mu, že nepřišel jeden, který žije ve vzdálené provincii. Král požádal, aby jej přivedli. Když přišel, položil mu král tutéž otázku.

A moudrý moudrý muž se krále zeptal:

"Máš živou vodu vypít sám anebo ji mají s tebou pít i tvoji přátelé?"

Král odpověděl: "Mám ji vypít sám!"

Mudrc odvětil: "Pak ji nepij, protože bez přátel je člověk mrtev."

- *být kritický k radám okolí*

- *umět se rozdělit - to je život*

KŘÍŽ JEŽÍŠE KRISTA

Překřižte vše, co je běžné

a učiňte vše znovu

Čeho se nikdo neodváží, toho se musíte odvážit vy

Co nikdo neřekne, to vyslovte

Nač nikdo nepomyslí, na to s odvahou pomyslete

Co nikdo nezačne, to proveďte

Když osaměle zazní ano, musíte to také říci

Když nikdo neřekne ne, řekněte to vy

Když všichni pochybují, mějte odvalu věřit

Když všichni dělají totéž, zůstaňte sami sebou

Kde všichni chválí, mějte pochybnosti

Kde se všichni vysmívají, nevysmívejte se

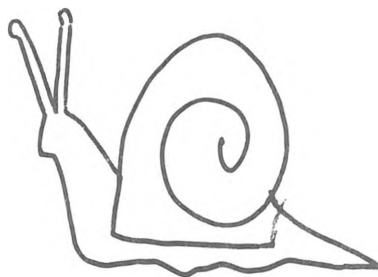
Kde všichni skrblí, s odvahou dávejte

Kde je vše temné, učiňte světlo

Kříž Ježíše Krista

Překřižte vše, co je běžné

a učiňte vše znovu.

HLEMÝŽD

Hlemýžď si žil klidně ve svém domečku. Rozvážně se s ním sunul svou cestou, zelenou džunglí luk, napříč pouští zlatavých polních cest, jezery louží a horami kořenů stromů.

Jeho domek mu byl ochranou - proti nepřátelům, proti chladu a proti slunci. Viděl světlo mezi stébly trávy, vdechoval vůni cizích rostlin, neustále potkával nové živočichy a jednou potkal i jiné hlemýžďe, s nimiž potom lezl kousek cesty společně.

Byl to dobrý život, ale jak to tak bývá: sotva člověk zjistí, že existuje i něco jiného, tak to chce také. Každopádně to postihlo i hlemýžďe. Slyšel cosi o blahobytu, luxusu, pohodlí a o tom, že teprve majetek z něj udělá osobnost. A tak přestal být spokojen.

"U šneka!" pomyslel si. "U hlemejždě a u plzáka! Co jen všechno na světě je, a jaký já vedu bídný život! Táhnou se s tím pitomým domkem krajem a radují se, když prší! Jako by jinak nic jiného neexistovalo!"

A zuřivou šnečí rychlostí - totiž asi po sedmi týdnech - dospěl k rozhodnutí: dá si svůj domek zařídit. Nejdříve mu udělali kachličkovanou koupelnu v zelené barvě. Obývací si dal vytapetovat mechem a pořídil si tam červánkově červené plyšové koberce, pohovku, houpací křeslo a barevný televizor se satelitem. V kuchyni měl nejvybranější lahůdky, v ložnici byla měkká postel s vodotryskem a hudbou. Měl tam stropní světlo, popelník a dokonce i knihy. Ovšem s prázdnými stránkami, protože hlemýžďi neumějí číst. Ano, a jinak ještě měl všechno možné. Například garáž, což sice byla naprostá hloupost, ale nepořídíte si to, když to lidé mají. Na každý pád byl hlemýžď velmi spokojen. Zpočátku. Tehdy si z toho nic nedělal, že to má háček: už totiž nedokázal svůj dům uvést. Příliš ztěžkl. Ale proč by to taky měl dělat? Vždyť měl vše, co potřeboval k životu, myslel si.

Chvilí se koupal a nechal na sebe stříkat vodu. Lahůdky nemohl bohužel ochutnat, protože neměl otvírák. Ale poslouchal hudbu a vypínal a zapínal světlo. Chuť dívat se na televizi jej opustila poměrně brzy, protože denní zprávy přinášely jen smutné události. A splachování na záchodě bylo také brzy zničeno.

To vše by ale nebylo tak zlé, kdyby hlemýžďe náhle nepopadla touha. Po večerních slunečních paprscích v luční džungli, po třpytících se zrcích písku polních pouští, po zrcadlení se hvězd v kalužích a po chladu ve výškách kořenů stromů.

Kde byla vůně cizích květin? Hlasy neznámých živočichů? Kde byl pocit souznělosti, který pociťoval při setkání s přáteli? Byl uvězněn ve svém domě, přeplněném nadbytečnými věcmi. Místo, aby něco získal, ztratil vše.

Hlemýžď seděl nějakou dobu v houpacím křesle se svěšenými tykadly. Pak je vystrčil a něco podnikl.

"Vyměním superluxusní komfortní domek se všemi vymoženostmi, zcela zařízený, za jednoduchý a prázdný," napsal na lístek. "Návštěvy přijímám kdykoliv."

Lístek pak pověsil ven na domek. Teď počká. A nebude určitě čekat nadarmo. Nějaký hloupý šnek se už určitě najde.

- *co skutečně potřebujeme k životu?*
- *kde nás co neustále svádí?*
- *dělám to, co "se dělá", nebo mám odvahu dělat něco jiného?*

PROVAZOCHODEC

V jednom městě předváděl provazochodec své kousky na laně ve značné výšce. Nakonec přišla hlavní atrakce: převezl přes houpačící se lano trakař.

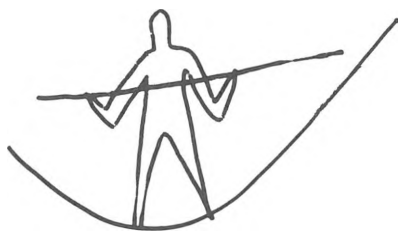
Když přešel na druhý konec, zeptal se diváků, zda věří, že trakař odveze zase zpět. Dav nadšeně zatleskal. On se však zeptal ještě podruhé, a opět se mu dostalo souhlasného potlesku. Potom se zeptal jednoho člověka, který stál pod stožárem: "Věříte mi také, že trakař převezu zpět?"

"Ale jistě!" zvolal divák a zatleskal.

"Pak," řekl akrobat, "pak pojdte nahoru a nastupte, převezu vás."

Ne, tak to ten divák nemyslel. Chtěl přece zůstat divákem .....

- odvaha k něčemu nezvyklému, novému - ne, děkuji ?!
- zač mohou v oceňování stát potlesk a rychlý souhlas ....

MODLI SE A PRACUJ

Abraham a Santa Clara, slavný vídeňský dvorní kazatel, mluvil jednou na téma - Modli se a pracuj. O několik dní později k němu přišel mladý muž a vysvětloval: "Nechápu dobře vaše poslední kázání. Můžete mi dokázat, že je to pravda?"

Místo dlouhého výkladu jej kazatel zavedl k jezírku, nastoupil s ním do člunu a vesloval pryč. Po chvíli, když Abraham pořád nic neříkal, zvolal mladý muž:

"Vždyť se pořád pohybujeme v kruhu. Musíte veslovat ne s jedním, ale se dvěma vesly, když se chceme dostat dopředu!"

"Máte pravdu," usmál se učenec, "pravé veslo je práce, levé modlitba. Kdo to nechápe, nikdy se nedostane z místa."

TLACHÁNÍ

Na tržištích
světa
pomalu narůstá
nekonečné tlachání.

Předsudky spěchají
od úst k ústům.
Každý dostane svou roli
běda tomu,
kdo ji nehraje.

Nové myšlenky
se třepetají
ve větru.
Outsajdr má
mlčet,
na jeho sny
se nikdo neptá.

Pravda
se pohřbívá v písku.
Tlachání
zasazuje rány,
vždyť se zase zahojí

Na tržištích
světa
pomalu narůstá
nekonečné tlachání.

Regina Osterwalderová

KOLOMBÍN

U dvora byli silní a slabí lidé, král byl králem, ženy byly krásné a muži od-
vážní, farář byl zbožný a kuchařka pilná - jen Kolombín, Kolombín nebyl
ničím.

Když někdo řekl: "Pojď, Kolombíne, poper se se mnou," řekl Kolombín:
"Jsem slabší než ty."

Když se někdo zeptal: "Kolik je dvakrát sedm?", řekl Kolombín:

"Jsem hloupější než ty."

Když se někdo zeptal: "Troufneš si přeskočit potok?", řekl Kolombín: "Ne, netroufnu si."

A když se ho král zeptal: "Kolombíne, čím se chceš stát?", odpověděl Kolombín: "Já se nechci stát ničím, já už něco jsem, já jsem Kolombín."

- *vidět, čím člověk skutečně je*

- *znát své slabosti a silné stránky*

- *rozpor mezi společenskými požadavky a individuálním chováním*

CO ŘEKL PASTÝŘ KRÁLI

V jedné cizí zemi bydlel král, kterého na konci jeho života přepadla těžkomyslnost.

"Hleďte," řekl, "na své pozemské pouti jsem prožil vše, co jen smrtelný člověk může prožít a obsáhnout smysly, zjistit, vyslechnout a zhlédnout. Jen Boha jsem nespatriil. Toho bych chtěl ještě poznat."

A král přikázal všem mocnářům, mudrcům a kněžím, aby mu přivedli Boha. Pohrozil jim nejtěžšími tresty, když to nedokáží. Král jim dal lhůtu tři dny. Smutek zachvátil všechny obyvatele královského paláce a všichni očekávali svůj brzký konec. Přesně po uplynutí třídní doby, v poledne, si je dal král předvolat. Všichni mlčeli a král se tak rozlobil, že by je nejraději nechal popravit. Tu přišel z pole pastýř, který zaslech králův příkaz, a řekl :

"Dovol mi králi, abych splnil tvé přání."

"Dobře," opáčil král, ale pomysli, že ti jde o hlavu."

Pastýř zavedl krále na volné místo a ukázal na slunce.

"Podívej se," řekl.

Král zdvihl svou hlavu a chtěl se podívat do slunce, ale záře mu oslepila oči.

"Chceš, abych ztratil zrak?" zeptal se pastýře.

"Ale králi, to je přece dílo Stvořitele, malý odlesk Boží slávy, malá jiskřička planoucího ohně. Jak chceš svými slabými, slzícíma očima spatřit Boha? Hledej jej jinými očima."

Ten nápad se králi zalíbil a tak pastýři řekl:
 "Pozoruj, že jsi duchaplný a vidím moudrost tvého ducha. Odpověz mi nyní na jedinou otázku: Co bylo před Bohem?"
 Po chvíli přemýšlení pastýř odpověděl:
 "Nehněvej se na mne kvůli mé prosbě, ale začni počítat ..."
 Král začal: "Jedna, dvě ..."
 "Ne," přerušil jej pastýř, "tak ne, začni tím, co je před jedničkou."
 "Jak mohu? Před jedničkou přece nic není."
 "Velmi moudře řečeno, pane, také před Bohem není nic."
 Ta to odpověď se králi líbila ještě mnohem více než ta předcházející.
 "Bohatě tě obdaruji, dříve však mi odpověz ještě na poslední otázku: Co činí Bůh?"
 Pastýř upozoroval, že se královo srdce obměkčilo.
 "Dobrá," odvětil, také tuto otázku ti mohu zodpovědět. Jen o jedno tě prosím: dovol, abychom si na chvíli vyměnili šaty."
 A král odložil odznaky královské moci, oblékl do nich pastýře a sám si oblékl pastýřskou halenu a mošnu. Pastýř se posadil na trůn, uchopil žezlo a ukázal jím na krále, který stál s pastýřskou mošnou na stupních trůnu.
 "Vidíš, to činí Bůh: jednoho pozdvihne na trůn a ostatní poníží."
 A pak si pastýř znovu oblékl své šaty. Král však stál jako ve snách. Poslední slova toho ušlechtilého pastýře hořela v jeho duši.
 A náhle poznal sebe sama a se zjevně radostným gestem řekl:
 "Teď vidím Boha!"

- *takový je Bůh, tak jedná*
- *příběh můžete zahrát jako divadlo*

JDI KLIDNĚ...

Procházej klidně a zvolna mezi spěchajícími a hlučícími, a chovej se smírně. Buď přátelský ke všem lidem, ale nepřetvařuj se. Vyjadřuj svou pravdu klidně a jasně a naslouchej ostatním, i prostým a nevzdělaným, také ti mají co říci.

Vyhýbej se vychloubačům a násilníkům, kteří trápí tvoji duši. Zbytečně vždyť kdokoliv může být menší i větší než ty. Raduj se ze svých úspěchů i ze svých plánů. Měj dále zájem o svou vlastní životní dráhu, i když bude skromná. Je to opravdový poklad v měnícím se štěstí časů. Ve svých obchodních záležitostech buď opatrný; neboť svět je plný lsti. Ale nezůstávej lhotejný vůči nespravedlnosti. Mnozí lidé bojují za vysoké ideály a všude je život plný hrdinství. Buď sám sebou, především neskrývej žádné city. Ani nebuď cynický, co se týče lásky, neboť i přes všechnu tvrdost a zklamání se láska stále zelená jako tráva.

cynický, co se týče lásky, neboť i přes všechnu tvrdost a zklamání se láska stále zelená jako tráva.

Snášej lehce úradky osudu, vzdávej se s grácií věcí i mládí. Posiluj svého ducha, aby ses chránil náhlého neštěstí. Neznepokojuj se však představami ve své fantazii.

Mnohé obavy jsou důsledkem únavy a samoty.

Buď na sebe přísný, ale i spravedlivý, a měj se rád.

Jsi částí vesmíru, stejně jako stromy nebo hvězdy; máš tu právo na život. A to jestli si to uvědomuješ nebo ne, nemá na vesmír zřejmě žádný vliv.

Proto žij v míru s Bohem, ať máš o něm jakoukoliv představu, aby tě provázel svým požehnáním.

V hlučném kolotoči života zachovej klid ve své duši.

Přes všechna trápení a neuskutečněné sny je tento svět překrásný. Buď opatrný. Snaž se být šťasten.

ze Rwandy

PLNÁ MODLITEBNA

Moudrý Baalšem zůstal jednou stát na zápraží modlitebny a váhal, zda má vstoupit dovnitř.

"Nemohu dovnitř," řekl, "vždyť je vnitřek ode zdi ke zdi a od podlahy ke stropu přeplněn učeností a modlitbami, jakpak bych se tam vešel ještě já?"

A když zpozoroval, že kolem stojící lidé na něj hledí a očividně mu nerozumí, připojil k tomu: "Slova, která jdou přes rty učitelů a modlících se - a nevycházejí ze srdce, obráceného k nebi - nestoupají do výše, ale naplňují ten dům od stěny ke stěně a od podlahy ke stropu."

- vnitřní smysl, podle kterého jednáme, je důležitější než mnoho slov

K RANNÍMU A VEČERNÍMU PŘEDCÍTÁNÍ

Ten, koho mám rád,
mi řekl,
že mne potřebuje.
Proto
si na sebe dávám pozor,
dívám se na cestu a
bojím se každé
kapky deště,
že by mne mohla
srazit.

Bertold Brecht

JE NEMOŽNÉ. . .

Je nemožné
nést pochodeň pravdy
v tlačenci,
aniž bychom někomu
nepřipálili vousy.

Georg Christoph Lichtenberg

MLADÝ DRAK

Ve velmi vzdáleném, nepřístupném údolí žila dračí rodina - poslední draci, kteří na světě ještě existovali. Byli to potomci oněch nádherných létajících stvoření chrlících oheň, která se kdysi dala najít všude na světě. Ale se svými předky už tito poslední draci neměli mnoho společného, z jejich síly a krásy mnoho nezůstalo. Nikdo nevěděl, že ještě existují. Skryli se do podzemních jeskyní, z nichž téměř nikdy nevycházeli na denní světlo. O létání a chrlení ohně mlčeli. Tak vedli jednotvárný, chmurný, bázlivý život.

Ale byl tam jeden úplně mladý drak a nemohl pochopit, že by měl zalézat do plesnivé a tmavé jeskyně. Byl zvědavý a chtěl poznat svět zvenčí.

Zvědavý, rozčilený a také trochu ustrašený vystrčil jednoho dne hlavu ze své jeskyně, a pak z ní vylezl celý. Byl krásný teplý letní den. Sluneční paprsky malého draka oslepovaly, musel si nejprve zvyknout na denní světlo. Radoval se z mnoha barev a vychutnával teplo. Šel opatrně přes louku a divil se všem těm různým bytostem a rozmanitosti květin a trav. A ty vůně, co byly okolo! Čichl si ke květině a musel kýchnout. A stébla trávy jej lechtala na měkkém břiše. Ale to nejkrásnější byl zpěv ptáků.

Malý drak naslouchal jako očarován, nic krásnějšího ještě nikdy v životě nezažil. Ze všeho se tolik radoval, že začal mávat svými křídly, která ještě nikdy nepoužil a která mu jen splihle a bezvládně visela podél těla. A co se stalo pak, to připadalo malému drakovi jako zázrak. Pomalu, zpočátku těžkopádně, se odlepil od země. Dokázal létat, vznášel se lehce ve vzduchu. Byl tak šťastný, že ze sebe vyrazil hlasitý jásavý výkřik. A tu se stal druhý zázrak. Jak jásal, vyšlehl z jeho tlamy temně rudý plamen. Drak letěl nad horami, jásal a chrlil oheň. Konečně mohl spatřit svět. Po nějaké době si však vzpomněl na ostatní draky a zesmutněl.

"Jak by mohli být šťastní," pomyslel si, "kdyby pořád jen neseděli ve svých jeskyních." A pak se rozhodl. Poletí zpět a bude jim vyprávět o svých zážitcích. Jakmile se vrátil do údolí, chodil od jeskyně k jeskyni a vyprávěl o svých zkušenostech, o světě a o tom, jak je krásné létat a chrlit oheň. Staří draci byli nedůvěřiví a nechtěli jeho vyprávění vyslechnout. Vůbec nechtěli vyjít ze svých jeskyní. Ale několik mladých draků přepadla zvědavost. Vyprávění malého draka v nich čímsi hluboce pohnulo. Jeden po druhém začali opatrně vycházet ze svých jeskyní. A všichni se učili vidět, naslouchat, čichat a věřit. A poznávali svou sílu a krásu. Radost a nový život mladých draků nechal hostejnými zanedlouho ani ty staré. Nedůvěřivě a pomalu vylézali ze svých jeskyní. A také oni se zvolna učili, co to znamená být draky. Brzy zapomněli na jeskyně, chlad a temnotu, strach a nedůvěru, a draci byli opět silnými a krásnými tvory, jakými kdysi před dlouhou, dlouhou dobou byli.

- odhalit a rozvíjet vlastní síly
- odvaha k dobrodružství
- začne-li někdo, dokáže ostatní strhnout

KONEC NOCI

Jeden židovský mudrc se ptal svých žáků:

"Jak se dá určit okamžik, kdy je konec noci a nastává den?"

Jeden žák se zeptal:

"Je to tehdy, když se dá v dále rozeznat fíkovník od palmy?"

Rabín odpověděl: "Ne, to není ono."

Další žák mínil:

"Když dokážeme rozeznat ovci od kozy, pak se mění noc v den."

"Také to není správně," odpověděl mudrc.

"Kdy tedy přijde ten okamžik?" ptali se všichni žáci.

Rabín odpověděl:

"Když se podíváš do tváře člověka a poznáš v ní svého bratra nebo sestru, pak je noc u konce a nastává den."

- vánoční příběh?!

- objevovat v tom druhém bratra a sestru činí život světlejším a jasnějším

BOHUDÍK

Moje matka říká:

Jsi moc malý.

Učitel mívá:

Máš dlouhé vedení.

Farář nadává:

Jsi zkažený.

Mí kamarádi se smějí:

Prohrál jsi.

Poradce pro volbu povolání ví:

Nehodíš se.

Mistr tvrdí:

Ten druhý je lepší.

Důstojník řve:

Jak to stojíš?!

Bůh říká:

Jsi mi podoben.

Bohudík!

ZÁSTAVA

Rabín přišel z modlitebny. Postrádal tam oba své syny. Několikrát se ptal své ženy, kde chlapci jsou. Dávala mu vyhýbavé odpovědi. Nakonec řekla: "Před nějakou dobou přišel ke mně cizinec a dal mi zástavu, abych ji uschovala. Byly to dvě drahocenné perly velké krásy. Měla jsem z nich radost, jako kdyby byly moje. Dnes, když jsi byl v modlitebně, ten cizinec přišel a požadoval svou zástavu zpět. Musím mu ji vrátit?"

"Co je to za otázku? Jak můžeš váhat vrátit svěřený majetek?"

Tu její žena vzala za ruku a odvedla do ložnice. Zdvihla pokrývku na posteli. Leželi tam chlapci, tiší a krásní. Oba byli mrtví. Rabín hlasitě vykřikl a vrhl se ke svým synům. Ona však řekla: "Neřekl jsi, že zástava musí být vrácena? Pán dal, Pán vzal. Jméno Boží budiž pochváleno."

- nikdo "nevlastní" toho druhého, všichni jsou nám "svěřeni" Bohem
- žít správně, i když je to tvrdé
- jak reaguji při ranách osudu

NEJLEPŠÍ OKAMŽIK

Žil jednou jeden mladý muž, který denně přemítal nad smyslem světa. Především se zabýval myšlenkou, co je v životě nejdůležitější, neboť, jak se domníval, mohl by mu význam toho nejdůležitějšího, co se nechází pod povrchem bytí, přiblížit podstatu všech věcí. Když však o tom přemýšlel a pozoroval lidi, nedošel k žádnému výsledku. Aby si vyjasnil své pochybnosti, vyhledal nakonec starého učence žijícího o samotě ve velmi vzdáleném lese.

Mistr se zeptal, co jej k němu přivedlo, a on vypravoval, že hledal to nejcennější, co by člověk měl dělat, aby se přiblížil božství.

"Co jsi dělal na cestě sem?" zeptal se Mistr. Mladý muž se domníval, že mu nerozuměl, a opakoval svou prosbu. Mistr se jej však zeptal znovu.

"Co jsi dělal a cestě sem?"

"Potil jsem se," řekl mladý muž, "protože cesta do výše byla strmá, popadal jsem dech a měl jsem velkou žízeň. Ale snažil jsem se snášet obtíže trpělivě."

"Co jsi ještě dělal?"

"Meditoval jsem, jak to denně dělám. Dnes jsem se ponořil do úvah, že klid mysli může být ctností a zároveň chybou."

"Co jsi ještě dělal?"

"Odnesl jsem jednomu starému muži jeho otep dříví do vesnice. Byla to pro mne zacházka, ale viděl jsem, že ten stařec je příliš slabý."

"Co jsi ještě dělal?"

Mladík zaváhal, pak řekl:

"Sedl jsem si na kámen a hrál si s touto skleněnou kuličkou, kterou mi daroval můj otec, když jsem skončil školu. Promiň mi, že jsem se tím zdržoval."

"Při které činnosti jsi měl pocit největší lehkosti?"

Mladík bezradně pohledl na starce.

"Odpověz mi prosím na mou otázku," řekl, "přišel jsem k tobě přece s prosbou."

Mistr opakoval, jako by jeho námitku neslyšel:

"Při které činnosti ses cítil nejvolněji?"

"Při hře s kuličkou," řekl mladý muž zahanbeně, "to jsem byl úplně volný a šťastný, nepřemýšlel jsem a neměl jsem žádné starosti."

"To byl nejlepší okamžik toho dne," řekl Mistr, "když ses oddal hře. Hra je úplně lehká a zároveň úplně vážná, proto je blízka božskosti. Dostáváš se pod povrch bytí a zároveň se nad něj pozvedáš."

- *"bezúčelné" jednání je často životně důležité*

- *co dává životu smysl*

BŮH DÁVÁ, NEPRODÁVÁ VŠAK

Pan Brockstiepel se loučí s gastarbajtrem

Vždyť potřebuješ

skoro vagón

pro tolik krásných věcí,

které vlečeš

z naší země!

říká pan Brockstiepel

zahraničnímu dělníkovi,

který čeká

mezi svými zavazadly

na nástupišti.

Pro ty nejdůležitější věci

nepotřebuji

ani jeden kufr,

říká gastarbajtr.

Například pro

zaprášené plíce

a pro

výpověď

ředitelství dolu

po čtrnácti letech

nepřetržité práce

ve vaší zemi.

DVA FORMANI

Oba přijeli s plně naloženými vozy. Cesty byly blátivé a oba vozy uvázly. Jeden z formanů byl zbožný. Padl do bláta na kolena a začal prosit Boha o pomoc. Modlil se a modlil bez ustání a pozoroval při tom nebe. Zatím druhý klel a pracoval. Shraboval na hromadu větve, listí a zem. Popoháněl osla. Postřkoval vůz. Nadával, co ten "krám" drží.

A tu se stal zázrak: z výše sestoupil anděl. K překvapení obou kočích však přišel na pomoc tomu, který klel. Forman byl z toho tak popleten, že zvolal: "Promiň, to musí být omyl. Určitě tvá pomoc patří tomu druhému." Ale anděl řekl: "Ne, patří tobě. Bůh pomáhá tomu, kdo pracuje."

Přirozeně, že z toho nemůžeme dělat závěr, že je dobře nadávat a že v klení není nic zlého. Ale ten, kdo na Boha vkládá odpovědnost za vše a jen se modlí, aniž by vynaložil jakoukoli námahu, nepochopil křesťanství.

RYBÁŘOVA ŽENA

Žena jednoho rybáře byla svému muži nevěrná s námořníkem. Podle místního zvyku měla být svržena z vysoké skály. Avšak v noci před vykonáním trestu se podvedený muž vyšplhal na skalní stěnu. Ze silných provazů upletl velkou síť nad propastí a vyplnil ji drny, slámou a polštáři. Když byl příštího rána rozsudek vykonán, zřítíla se žena ze skály, ale zachytila ji síť lásky jejího muže.

- *odpuštění bez výhrad*
- *velká láska zachytí velkou vinu*
- *láska dává život*

NAPLNIT SÍŇ SVĚTA SVĚTLEM

Na Filipínách si lidé vyprávějí následující příběh:

Jeden král měl dva syny. Když zestárl, chtěl jednoho z nich ustanovit svým nástupcem. Shromáždil mudrce své země a povolal k sobě oba své syny.

Dal každému z obou pět stříbrňáků a řekl:

"Musíte za tyto peníze do večera naplnit síň v našem zámku. Čím, to je vaše věc."

Mudrci pravili: "To je dobrý úkol."

Nejstarší syn šel ven z města a potom šel okolo jednoho pole, kde dělníci právě sklízeli cukrovou třtinu a lisovali ji ve mlýně. Vylisovaná třtina ležela bez užitku kolem. Syn si pomyslel:

"To je dobrá příležitost, jak touhle neužitečnou věcí naplnit síň mého otce."

Dohodl se s dozorcem dělníků a oni pak vozili až do pozdního odpoledne rozdrčenou třtinu do síně. Když byla plná, šel ke svému otci a řekl:

"Splnil jsem tvůj úkol. Na mého bratra už nemusíš čekat. Udělej mne svým nástupcem."

Otec odpověděl: "Ještě není večer. Počkám."

Brzy na to přišel také mladší syn. Požádal, aby byla rozdrčená třtina opět odvezena. Tak se stalo. Potom postavil doprostřed síně svíčku a zapálil ji. Světlo zaplnilo síň až do posledního místečka.

Otec řekl: "Ty musíš být mým nástupcem. Tvůj bratr vynaložil pět stříbrníků, aby zaplnil síň neužitečnostmi. Tys nepotřeboval ani jediný peníz, a zaplnil jsi ji světlem. Zaplnil jsi síň tím, co lidé potřebují."

*- tvořivost pomáhá dohlédnout za obvyklé věci
- nikoli "mít", ale "být"*

TRPĚLIVOST

Jeden sedlák byl zklamán tím, že jeho obilí roste pomalu. Ve své netrpělivosti začal škubat stěbly.

Když večer přišel domů, vzdychl: "Jsem na smrt unavený, celý den jsem pomáhal obilí, aby rostlo."

Jeho synové utíkali na pole, aby se podívali, co dělal. Nalezli jen stěbla, která právě uschla.

*- jen čas přináší zralost
- netrpělivost může naše úsilí zničit
- mnohá "pomoc" působí jako protiklad toho, co jsme zamýšleli*

BAF, BIF, BOF

Děti si na dvoře jednou hrály nějakou neobyčejně veselou hru. Vymyslely si úplně zvláštní řeč, kterou se mezi sebou bavily, aniž jim cokoli jiní lidé rozuměli.

"Baf, bif," řeklo první.

"Bif, bof," odpovědělo druhé.

A pak se bláznivě smály.

V horním patře domu seděl na balkóně starý pán a četl si noviny. V domě naproti se z okna vyklonila jedna stará paní, která nebyla ani hodná, ale také ani zlá.

"Copak je to tam za hloupé děti," řekla ta paní.

Ale starý pán byl jiného mínění:

"Nejsou hloupé."

"Neříkejte mi, že jste rozuměl tomu, co právě řekly."

"Ale ano. Rozuměl jsem všemu. První řeklo: Dnes je ale krásně. A druhé odpovědělo: Zítرا bude ještě mnohem líp."

Stará paní ohrnula nos, ale zmlkla, protože se děti dole na dvoře zase začaly bavit ve své tajné řeči.

"Maraši, baraši, piforimoši," řeklo první.

"Bof," odpovědělo druhé. A zase se rozlehl jejich bláznivý smích.

"A tomu jste taky rozuměl?" zavolala stará paní nazlobeně na svého souseda.

"Jistě," odpověděl starý pán s úsměvem.

"První řeklo: Jak jsme rádi, že jsme na světě! A druhé mu odpovědělo: Celý svět je nádherný!"

"Ale je skutečně nádherný, ten svět?" rýpla si stará paní.

"Baf, bif, bof," odpověděl starý pán.

- odhalit něco skrytého a vzít to vážně

- "člověk vidí dobře jen srdcem!".....

SPRÁVNÁ CESTA

Když jsem šel k nádraží, bylo velmi časně ráno a ulice byly pusté a prázdné. Porovnal jsem hodiny na věži se svými hodinkami a zjistil jsem, že je mnohem později, než jsem očekával. Musel jsem si velice pospíšet. Ve stresu jsem začal zmatkovat a už jsem se ve městě nedokázal dobře orientovat. Naštěstí byl nablízku strážník, běžel jsem k němu a ptal se bez dechu na cestu. Usmál se a řekl: "Mě se ptáš, skaute, na směr?"

Ano," řekl jsem, "protože já sám ho nedokážu najít."

Vám křesťanům se křesťanství ještě nedostalo pod kůži, neboť mlčíte ve svém srdci.

Mahátma Gándhí

HRANICE

Na hranici
se nezastavuj,
také se neptej,
kde jsi.
Když se tě zeptají,
řekni, že jsi
motýlem,
volný,
nеспoután hranicemi.
Řekni,
že jsi ptákem,
co je doma všude.
Řekni,
že jsi člověkem, jenž
žádostiv poznat
lidi, hledá
na druhé straně
lesů, řek a zdí.
Řekni,
že jsi na útěku
před nepochopením a rozbroji,
před omrzelostí a domýšlivostí.
Řekni,
že máš své místo
v sobě,
neboť chceš pochopit,
chceš poznat,
umíš se rozdělit.
Řekni,
že jsi sestrou
i bratrem.

"Klídek, nech to plavat," řekl a odvrátil se ode mne rychlým pohybem jako lidé, kteří chtějí být se svým smíchem sami.

- nejistí lidé se nechají popohánět časem

- kudy jde cesta ven, dovnitř...?

- správnou cestu musíš nalézt sám v sobě

PAVOUK A MOUDROST

Kwaku Ananse - tak se jmenuje africký pavoučí mužíček, o němž se vypráví mnoho příběhů - se již léta zlobil, že je mezi lidmi tolik moudrých mužů. Proto se Ananse rozhodl, že pro sebe a pro své potomky shromáždí všechnu moudrost světa.

Vzal si proto velký hrnec s poklicí a vydal se s ním na pouť světem. Prošel mnoha zeměmi a dával lidem a zvířatům, které potkával, ty nejtěžší otázky. Když dostal moudrou odpověď, rychle nadzdvihl poklici svého hrnce, zašeptal tu moudrost do něj a spěchal dál. Když pak Kwaku Ananse po nějaké době uvěřil, že ve svém hrnci shromáždil všechnu moudrost tohoto světa, vydal se na cestu domů. Doma se však obával, že by mu mohl někdo jeho drahocenný poklad ukrást. Proto se rozhodl, že hrnec ukryje v nejvyšších větvích obrovského stromu. Ale jak se dostane se svým hrncem nahoru? Kwaku Ananse dostal - jak se mu zdálo - dobrý nápad: přivázal si hrnec lianami na břicho a pokoušel se s ním vyšplhat nahoru. Nepředpokládal však, že hrnec má tak velké rozměry, že nedokáže rukama ani nohama přes něj dosáhnout na kmen stromu. Po tři dny se marně pokoušel dostat se se svým hrncem na břicho vzhůru a pořád padal na záda.

Tak jej potkal zajíc a zeptal se:

"Kwaku Ananse, copak máš v tom hrnci?"

Pavoučí mužíček bojácně odpověděl:

"To je velké tajemství, které ti nemohu prozradit. Ale musím ten hrnec ihned ukryt v koruně stromu."

Tu zajíc pravil: "Nebylo by jednodušší, kdyby sis ten hrnec přivázal na záda?"

"Co to říkáš?" vzkřikl Kwaku Ananse. "Věřil jsem, že jsem do svého hrnce nachytl všechnu moudrost světa. Nyní vidím, že jsou pořád ještě šikovnější lidé, než jsem já."

Zuřivě si hrnec strhl z břicha a mrštil jím vši silou proti stromu, kde se rozletěl na tisíc střepů. A tak můžete moudrost opět najít po celém světě.

- moudrost nemá nikdo pronajatu pro sebe

- moudrost se nedá vlastnit, moudrým člověk je

NEDOTÝKAT SE

Povídají mi, když
hodně trpím,
například tupou samotou,
a v blízkosti
nenalézám lidí.
Nemluví na plná ústa,
cítím to.

Říkají, nepřeháněj,
máš to přece dobré,
jsme kolem tebe,
ale jen se nás nedotýkej.

CHTĚL JSEM ŽÍT...

Chtěl jsem blízkost a dostal jsem láhev,
Chtěl jsem rodiče a dostal jsem hračku,
Chtěl jsem mluvit a dostal jsem knihu,
Chtěl jsem se učit a dostal jsem vysvědčení,
Chtěl jsem přemýšlet a dostal jsem vědomosti,
Chtěl jsem přehled a dostal jsem pohled,
Chtěl jsem být volný a dostal jsem disciplínu,
Chtěl jsem lásku a dostal jsem morálku,
Chtěl jsem povolání a dostal jsem džob,
Chtěl jsem štěstí a dostal jsem peníze,
Chtěl jsem svobodu a dostal jsem auto,
Chtěl jsem nějaký smysl a dostal jsem kariéru,
Chtěl jsem naději a dostal jsem strach,
Chtěl jsem se změnit a dostal jsem soucit,
Chtěl jsem žít...

NEROVNÍ POSLOVÉ

Orel vyslechl kdysi hodně chvály na slávika a chtěl mít jistotu, zda je všechno pravda. Vyslal proto páva a skřivana, aby posoudili jeho peří a tajně naslouchali jeho zpěvu.

Jakmile se vrátili, promluvil páv:

"Pohled na jeho ubohý šat mne tak znechutil, že jsem jeho zpěv vůbec nevyslechl."

Skřivan řekl: "Jeho zpěv mne tak nadchl, že jsem zapomněl posoudit jeho peří."

- *kdo dělá sebe sama měřítkem věcí, stává se slepým vůči ostatním věcem "páv"*
- *v každém odhalovat dobré i špatné stránky*
- *není nikdo, kdo má pouze špatné či ošklivé stránky*

STOPY...

Zdálo se mi jedné noci, že jsem šel podél mořského pobřeží se svým Pánem. A před mýma očima vyvstával, podoben pruhům světla, můj vlastní život. Na každém kousku, jak se mi zdálo, jsem vždy objevil v písku pár stop - jedny patřily mně, ty druhé mému Pánu. Když pak kolem nás proklouzl poslední obraz, pohlédl jsem zpět a zjistil, že mnohokrát byly v písku vidět jen jedny stopy. Označovaly nejtěžší období mého života.

To mne znepokojilo a tázavě jsem se obrátil k Pánu:

"Když jsem Ti tehdy dal vše, co jsem měl, abych Tě mohl následovat, řekl jsi mi:

Jsem vždy při tobě! Ale v největších nesnázích svého života jsem viděl v písku pouze jeden pár stop. Proč jsi mne opouštěl právě když jsem Tě tak zoufale potřeboval?"

Pán vzal mou ruku a řekl:

"Milé dítě, nikdy jsem tě nenechal samotného, a už vůbec ne v dobách, kdy jsi trpěl a byl zraňován. Kde uzříš jen jeden pár stop v písku, tam jsem tě nesl ve svém náručí."

- *Boží působení ve světě a v mém životě se děje "nenápadně"*
- *důvěra v Boží příslib a pochybnosti*
- *právě v těžkých hodinách je Bůh skrytě přítomen*

Nikdy jsem se neobával těch,
kteří byli jiného mínění.
Jen jsem měl hrůzu z těch,
kteří byli příliš zbabělí,
aby své odlišné mínění
vyslovili.
Pablo Picasso

OSVOBOZENÍ

Jen voda,
kterou jsme podali žíznivému,
nás osvěží.
Jen chléb,
který jsme dali hladovému,
nás nasytí.
Jen šaty,
které jsme darovali,
nás oblečou.
Jen slovo,
které zmírnilo utrpení,
nás utěší.
Jen nemocný,
kterého jsme navštívili,
nás uzdraví.
Jen vězeň,
kterého jsme osvobodili,
nás osvobodí.

CHCI JÍT...

Chci jít s tím,
koho miluji.
Nechci spočítat,
kolik to stojí.
Nechci přemýšlet,
je-li to dobré.
Nechci vědět,
zda mne miluje.
Chci jít s tím,
koho miluji.

Bertold Brecht

ANEKDOTA Z AFRIKY

Jeden běloch jel s černochem do vzdálené vesnice. Jel tak divoce suchou savanou, až ho černocho poprosil, aby zastavil, že by chtěl vystoupit. Potom se posadil na kraj cesty. Nic nedělal, jen tiše seděl. A tak se ho běloch zeptal:

"Na co tu čekáš?"

"Až ke mně dorazí má duše," odpověděl černocho.

NECH NÁS SLAVIT!

Byl jednou jeden chudý drvoštěp, který žil šťastně a spokojeně se svou rodinou na kraji lesa v malém domku. Ačkoliv si kácením dřeva jen obtížně vydělával na svůj každodenní chléb, zněl u něj obvykle v době odpočinku dům zpěvem a smíchem, až se lidé divili.

A právě to zlobilo jeho krále, který musel do zámku jezdit kolem drvoštěpova domku.

"Čemu se ti nádeníci smějí?" ptal se vztekle a poslal jednoho dne svého služebníka k drvoštěpovi s poselstvím:

"Můj pán a král ti přikazuje, abys do zítřka do rána připravil padesát pytlů pilin. Když to nedokážeš, zemřeš s celou svojí rodinou."

"Docela určitě to nedokážu," nařikal ubohý drvoštěp. Jeho žena jej však těšila: "Milý muži, měli jsme se v životě dobře. Měli jsme radost ze sebe a ze svých dětí a pokoušeli jsme se, aby ji měli i ostatní. Je pravda, že ty pytle

nedokážeme naplnit. Proto nám dopřej také tuto noc slavit společně s našimi dětmi a přáteli. Jak jsme žili, tak také chceme zemřít."

A tak ti chudí lidé slavili ve svém malém domku nejkrásnější a nejšťastnější slavnost. Po půlnoci odešli hosté jeden po druhém spát. Nakonec zůstali pouze drvoštěp a jeho žena. Když na obzoru vyvstala jitřní záře, přepadl je smutek.

"Teď je s námi konec!" naříkala žena.

"Nech být," těšil ji její muž. "Je lepší umřít šťastně v míru, než trávit život ve strachu a smutku."

Tu kdosi zaklepal na dveře. Drvoštěp otevřel dokořán, aby vpustil očekávaného královského sluhu. Dovnitř však váhavě vstoupil dvorní úředník a řekl po krátkém mlčení:

"Drvoštěpe, připrav dvanáct dubových prken - na rakev. Král tuto noc zemřel."

- klid, i když je to těžké

- zůstat věrný sám sobě

- závist a zloba mohou člověka zahubit (král)

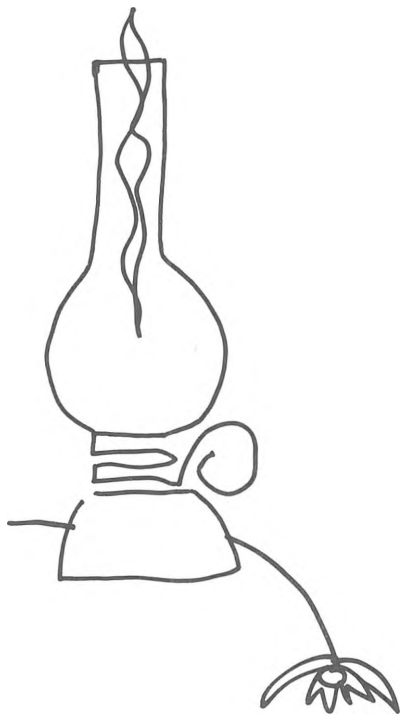
O JEDNOTĚ

Pane,
mezi rozpory,
které nás rozdělují,
mezi předsudky,
které mezi námi staví
bariéry,
mezi rozdíly,
které nás vzájemně odcizují,
voláš nás k jednotě,
přetváříš nás znovu v jedno lidstvo,
ve svůj lid.
Prosíme Tě,
dej nám vidění
naší jednoty v Tobě,
dej nám vidění
tvého nového lidství,
abychom Ti jako tvůj lid
sloužili ve vzájemné lásce.

Ekumenická rada rada svazu něm. katolické mládeže /BDKJ/

PROČ?

Proč pohasla lampa?
Držel jsem před ní
svůj plášť,
abych ji chránil
před větrem.
Proto uhasla lampa.
Proč uvadla květina?
Tiskl jsem ji na své srdce
v úzkostné lásce.
Proto uvadla květina.
Proč vyschl pramen?
Zahradil jsem jej hrází,
aby mi byl
k užitku.
Proto vyschl pramen.
Proč praskla
struna harfy?
Pokoušel jsem se
vyloudit z ní zvuk,
který byl nad její síly.
Proto praskla
struna harfy.

Rabindranát Thákur

JEN SE NEVZDÁVAT!

Dvě žáby na louce skočily do kbelíku,
který byl z poloviny naplněn mlékem.
Brzy však poznaly, že se z kbelíku
nikdy nedostanou.
Prostě jim chybělo místo k odrazu.
Plavaly a plavaly, až si nakonec jedna z žab
řekla, že to přece nemá smysl
namáhat se pro nic a za nic.
Přestala plavat, roztáhla všechny čtyři a utopila se.

Ta druhá neklesla na myslí.
Plavala dál a plavala tak dlouho, dokud se
mléko nezměnilo v máslo.
potom se na něj posadila a skočila
a vyskočila na svobodu.

Pane, někdy si také myslím,
že už to dál nejde:
když nevidím vůbec žádný pokrok,
když přede mnou leží neproniknutelně
má budoucnost.
Nebo když mne neopouští hlubina,
pak bych chtěl jednoduše přestat plavat
a utopit se.
Avšak uchop mne pak
a drž mou ruku,
ať mohu opět vyskočit ven
na břeh záchraby.
Pane, pomoz mi,
zcela v Tebe věřím.

ŠŤASTNÝ ČLOVĚK

V daleké zemi žil král, který byl těžce nemocen. Jednoho dne přikázal svým dětem, aby po celém světě hledaly šťastného člověka. Když ho najdou, pak si mají vzít jeho košili, protože jen ta může nemocného krále uzdravit.

Vydaly se tedy na cestu a dlouho chodily po světě, ale žádného šťastného člověka nenašly. Vracely se zpět domů, když náhle spatřily v dáli světlo. Okamžitě se za ním vydaly. Když přišly blíže, našly člověka, který seděl zcela sám pod širým nebem. Tiše se tam posadily a uslyšely, jak řekl: "Bohudík jsem krásně strávil také ten dnešní den. Jsem tím nejšťastnějším člověkem. Bohu budiž díky za to, jak jsem šťastný!"

"Když jsi tak šťastný, pak nám dej svou košili, abychom ji přinesly otci a on bude zdrav." To mu řekly. On však pravil: "Nemám žádnou."

- pravé štěstí nezávisí na materiální stránce
- šťastní lidé šíří světlo v temnotách
- štěstí spočívá v člověku, nedá se vyměnit jako košile.

ROZLIŠIT

Bože, dej nám
v klidu
přijmout to,
co nedokážeme změnit.

Bože, dej nám odvahu
změnit to,
co dokážeme změnit.
Bože, dej nám moudrost,
odlišit
jedno od druhého.

stará modlitba poutníka

VELKÁ MEDVĚDICE

Před mnoha, mnoha lety bylo náhle na zemi velké sucho: všechny řeky, potočky a prameny vyschly a lidé i zvířata hynuli žízní. Jedné noci vyšlo z domu malé děvčátko se džbánem v ruce, aby hledalo vodu pro nemocnou matku. To děvče nikde vodu nenašlo, unavené si lehlo do trávy a usnulo. Když se probudilo a sáhlo po džbánu, málem by bylo džbán upustilo. Byl totiž plný čerstvé, čisté vody. Děvče se zaradovalo a chtělo se napít, najednou mu však napadlo, že by to pro matku nestačilo, a tak běželo se džbánem domů. Mělo tak nespěch, že vůbec neupozorovalo pejska pod svými nohama, klopýtlo o něj a džbán upustilo. Pejsek naříkavě zakňučel. Děvče sáhlo po džbánu. Myslelo si, že se voda rozlila. Ale ne! Džbán stál na zemi a nechyběla ani kapka. Děvče si nalilo trochu vody do dlaně, pejsek ji vypil a byl zas veselý. Děvče sáhlo opět podžbánu, ale hle: už nebyl ze dřeva, ale ze stříbra. Děvče běželo se džbánem dál domů a dala jej matce. Matka řekla: "Beztak musím zemřít, vypij tu vodu radši ty!" a dala džbán děvčeti. V tom okamžiku se stříbrný džbán změnil ve zlatý. Děvče už nedokázalo déle odolávat a chtělo právě džbán přiložit ke rtům, když do světnice vstoupil poutník a požádal o doušek vody. Děvče polklo sliny a podalo džbán poutníkovi. Tu se náhle na džbánu objevilo sedm velkých diamantů a z každého tekla velkým proudem čerstvá, čistá voda. Těch sedm diamantů pak stoupalo výš a výš nahoru k nebi a stalo se souhvězdím Velká medvědice.

- čím více nehledím na sebe, tím více myslím na ostatní, žiji pro ostatní a zažiji velká překvapení

SLON, KTERÝ ZPÍVAL

Ten slon se jmenoval Kai-to. Byl maličký a stál pod břichem své matky. Viděl trávu, květiny a nohy ostatních slonů. To byl jeho svět. Byl však jiný než ostatní sloni. Zpíval.

"Pššt!" šeptala jeho matka. "Buď zticha! Sloni nezpívají!"

Tehdy Kai-to skryl svou píseň v sobě a zmlkl. Ale skryté písně chtěly ven. Když Kai-to povyrostl, vyšel zpod břicha své matky. Spatřil nebe a tajemný prales se zvífaty. Tu už Kai-to nedokázal být zticha. Pozdvihl svůj hlas a zpíval.

"Ticho!", řvala sloní tlupa. "Ještě nikdy žádný slon nezpíval! Nestrpíme, abys zpíval."

Vůdce stáda našťestí nic nezpovozoval. Byl už starý a neslyšel dobře. Také ovšem už dobře neviděl. Někdy spadl do jámy a celá tlupa tam klopýtala za ním. Ale přesto jej následovala. Den za dnem táhli sloni po svých sloních cestách. Vůdce stáda kráčel vždy vpředu. Pili a žrali a koupali se. Kai-to však zpíval. Zpíval na cestě, zpíval, když odpočívali, a někdy zpíval i s plnými ústy. Jednou se stalo, že zpíval v noci ze sna. Tu se všichni staří sloni rozzlobili. Mladí sloni měli Kai-ta rádi. A měli rádi jeho píseň. "Zpívej!" volali. A postavili se kolem něho do kruhu a naslouchali. Jednoho dne si však vůdce stáda zvláště dobře umyl své uši. Tu uslyšel Kai-tovu píseň.

"Ještě nikdy žádný slon nezpíval," řekl. "Tedy je to zakázáno!"

A vyhnal Kai-ta. Kdo je však jednou vyhnán ze stáda, nesmí se nikdy vrátit zpět. Sloni dál táhli po svých sloních cestách a Kai-to sledoval jejich stopu. Někdy zpíval. A i když býval také smutný nebo hněvivě troubil, přesto to byla píseň.

"Kai-to zpívá," říkali sloni. Neklid je přešel. Pleskali svými mohutnými ušima a zdvihali své choboty proti vůdčímu slonu. Staří však dělali, jako by nic nepozorovali. Stavěli se hluchými. "Kai-to se musí vrátit!" volali mladí. Postavili se vůdci stáda hrozivě do cesty. "Když se Kai-to nevrátí, jdeme taky!"

"To se ještě nikdy nestalo!" řekl vůdce stáda.

"Rozmyslete si to!" volali ostatní. "Je ještě čas!"

Vůdce stáda už dál dlouho nepřemýšlel. "Potřebuji klid," pravil. "To se ještě nikdy nestalo, aby se někdo proti mně postavil a já musel přemýšlet. To se ještě nikdy nestalo, aby slon zpíval!"

"Tak se to stalo poprvé" řekli mladí. "Přiveď Kai-ta zpět!"

"Neporuším sloní zákon."

"No a?" řekli mladí.

"Je to starý zákon," řekl vůdce slonů.

"Když je ten zákon starý, nemusí být proto dobrý," volali mladí sloni. "Přiveď Kai-ta!"

Tu se vůdce slonů podrobil a šel za ním. Kai-to si však, protože se cítil nejistý, házel opatrně s kokosovými ořechy.

"Přivedeme tě zpět," křičeli jeho kamarádi. "Tebe a tvou píseň!" Tu se Kai-to zaradoval, protože není dobré být sám. Když mu chtěli pověsit na krk věnec růží, sežral ho. "Nejsem nic zvláštního," řekl, "jen jsem mladý a zpívám."

Kai-tovi přátelé začali ukazovat na vůdce slonů a křičeli "Vyžeňte ho pryč!".

"Mám zkušenosti," řekl vůdce slonů. "Vím, kde jsou vodní jezírka a mnoho jiných věcí."

"Budeme chodit spolu," řekl Kai-to. "Ty jsi zkušený a já mám dobré oči."

Táhli dál. A od té doby se stávalo častěji, že se sloni narodili proto, aby zpívali pod břichem své matky.

- *existují společensky podmíněné předsudky a tradice, které mnozí zachovávají*
- *strach z nezvyklých věcí: nové vyvolává odpor*
- *jsou tradice, zvyky a morálka nezměnitelnými vzory chování?*
- *neobvyklé schopnosti jednotlivců často nejsou dovoleny*
- *rozdílné schopnosti a vlohy mohou často prospět společnosti*

"Moudrý člověk vše pozná. Hlupák činí ke všemu poznámky."
Henrich Heine

JEZDEC

Jezdec se žene prudkým cvalem přes polní cestu, u které na svém poli pracuje sedlák. Narovná se a křikne: "Hej kampak?"

Jezdec se obrátí: "Neptej se mě, ptej se koně!"

- *kdo je odpovědný za cíl?*
- *kdo či co nás žene vpřed: dopravní prostředek nebo hlava řidiče?*
- *nenechat se hnát...*

Člověk není doma tam, kde má své obydlí, ale tam, kde jej chápou.
Christian Morgenstern

BUĎ S NÁMI

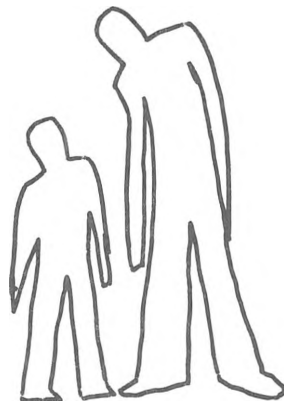
Pane,
buď před námi a veď nás.
Buď za námi
a pobízej nás.
Buď mezi námi
a měj s námi trpělivost.
Buď nad námi
a žehnej nám.

Nathan Söderblom

MÉMU NEJSTARŠÍMU SYNOVI

Chtěl jsem ti vyprávět,
můj synu,
v hněvu
nad tou zdánlivou
lhostejností,
o cizotě
mezi námi.
Chtěl jsem ti vyprávět
například
o své válce,

o svém hladu,
o své chudobě,
jak jsem byl ubohý,
jak jsem si nevěděl rady.
Chtěl jsem ti
předhazovat
tvou neznalost,
tvůj klid,
tvou sytost,
tvůj blahobyt.
To také.
A zatímco jsem už
řečnil,
zraňoval tě
vzpomínkami,
pochopil jsem,
že ti nepřináším nic
než nenávisť a strach,
závist a úzkost,
zbabělost a vraždu.
Mé vzpomínky
nejsou jako tvé.
Jak ti mám vysvětlit
to, co nechápeš?
Tak se bavíme
o věcech,
které známe.
Jen si však přeji
tajně,
synu, abys ty
svému synu
nemusel zamlčovat
své vzpomínky.
Abys jednou mohl prostě říci:
Dělej to tak
jako já,
pokus se
bojovat,
žít,
milovat
jako já,
synu.

JAMÍK

Jamík byl černošský chlapec. Měl flétnu a dokázal na ni hrát tak dobře jako nikdo na světě. Když Jamík pískal na svou flétnu, všichni naslouchali. Když hrál píseň do tance, začali všichni tancovat. Když Malý Jams hrál, nikdo nechtěl pracovat. Kaše v hrncích se připalovala a krávy na louce nikdo nedojil.

"Jamíku," říkávali vesničané, "nesmíš pořád hrát na flétnu!"

A tak chlapec zjistil, že lidé ve vesnici potřebují také čas k práci. Protože však nechtěl přestat pískat na flétnu, odešel do pralesa. Pískal a pískal a šel pořád hlouběji aniž by si toho všiml. Nastal večer, blížila se tma a noc. Nyní se Jamík lekl. V temnotě noci vycházejí na lov černý panter a levhart. Jamík se bál. Byl hluboko v pralesa a velmi daleko od vesnice.

Jamík přestal hrát a dal se na útěk. Tu náhle spatřil, jak z temnoty planou čtyři oči. Byly to oči černého pantera a levharta. Sežerou mne, pomyslel si Malý Jams. Chci si ještě jednou zahrát na svou flétnu, než budu muset zemřít.

Vzal svou flétnu a zapískal na ni. Byl smutný, protože měl zemřít tak mlád, a chtěl zahrát nějakou smutnou píseň, ale z jeho flétny vyšla veselá melodie do tance.

Černý panter a se postavili na zadní a začali spolu tancovat. A pokud Jamík pískal na svou flétnu, nedokázali přestat.

Když to Jamík uviděl, hrál jednu taneční písničku za druhou. Už tančili i krokodýli v řece, tlustí hroši se převalovali do taktu, sloni se navzájem drželi za choboty a podupávali v kruhu. Tancovali hadi, tancovaly opice. Jamík hrál a hrál na svou flétnu, a pak odešel. Zvířata však tancovala dál. Když se konečně unavila, zjistila, že už tu není ten, kdo jim vyhrával k tanci.

"Kde je Jamík?" ptali se černý panter a levhart. "Kde je?"

Ale ten už byl dávno doma ve vesnici u svých rodičů.

- hudba (kulturní činnost) umožňuje lidem zastavit se v běhu života, vytrhne je ze všednosti

- hudba mění i divoká zvířata, hudba je řeč, které všichni rozumějí

- kdo mluví "novou řečí" (jako Jamík), dokáže "začarovat" svět a změnit ho

KRÁLOVA PRÁZDNÁ KOMORA

Jeden král byl nadmíru bohatý a velmi štedrý. Neuplynul den, v němž by ze svého velkého jmění bohatě nerozděloval všem, kteří to potřebovali. A ačkoli mnoho dával, jeho pokladnice se nikdy nevyprázdnily. Každé ráno chodil do sklepení, v němž ležely pokladnice. Ale než je odemkl, šel ke komoře, která byla nejhluběji. Její jediné dveře byly ve dne v noci střeženy a jakmile je

otevřel, musela stráž poodstoupit, aby nikdo nemohl nahlédnout dovnitř. Potom za sebou dveře zavřel a hodinu v ní zůstal. Když opět vyšel, starostlivě ji zavřel a teprve pak přivolal strážce. Tak tomu bylo den co den po dlouhé roky. Všichni si věděli a divili se. Mnozí si tajně šeptali, že tam král tajně čaruje. Někteří si šuškali, že je ve spolku s ďáblem a zmnožuje s jeho pomocí své poklady. Také jeho rodina se domnívala, že tam dělá něco tajemného. Ale nikdo se ho neodvážil zeptat.

Když král zestárl, povolal k sobě jednoho večera svého nejstaršího syna a řekl mu:

"Jsem už starý a brzy zemřu, ty budeš po mně králem. Chci ti nyní ukázat tajemství našeho bohatství. Ale nejprve mi odpřisáhneš, že z toho nikdy nic žádnému člověku neprozradíš a svěříš to teprve až sám zestárneš svému synovi!"

A syn to odpřisáhl. Potom jej král vzal s sebou do té tajné komory. Když vstoupili, rozhlédl se syn na všechny strany a zděšeně stiskl otci ruku. Komora byla úplně prázdná.

Král se zeptal: "Proč ses vyděsil? Co vidíš?"

Syn odpověděl: "Nevidím nic. Proto jsem dostal strach."

Král potom řekl: "Budeš tu tuto noc zavřený a budeš muset o této komoře popřemýšlet."

Syn otce zděšeně objal. Ten se mu však vysmekl, odešel a zamkl za sebou dveře komory. Když je následujícího rána otevřel a vstoupil, uviděl syna ležet na zemi, s pláštěm nataženým přes hlavu.

Zdvihl jej a zeptal se: "Nač jsi tuto noc myslel?"

Syn odpověděl: "Nedokázal jsem myslet na nic, ale tuto komoru dám zazdít."

Král neodpověděl nic a vyvedl jej ven.

Večer však syna opět zamkl do komory a řekl: "Přemýšlej této noci o komoře!"

Příštího rána nalezl syna bledého a třesoucího se sedět u zdi a znovu se zeptal: "O čem jsi tuto noc přemýšlel?"

Syn odpověděl: "Přemýšlel jsem o tom, čím bych tuto komoru zaplnil."

Král nic neřekl a vyvedl jej ven. Třetího večera jej opět zamkl do komory a řekl:

"Přemýšlej o tom také této noci!"

Když příštího jitra vešel do komory, vstával syn z podlahy a protíral si oči. Král se ho zeptal: "O čem jsi přemýšlel této noci?"

Syn odpověděl: "Nevím. Celou noc jsem tvrdě spal!"

Tu se král usmál, objal jej a řekl: "Pak jsi pochopil tajemství této komory. Pojd' nyní se mnou a pomoz mi při každodenním rozdělování."

Pečlivě komoru zamkl a šel se synem do pokladnic a vynášel s ním vše, čeho bylo ten den zapotřebí.

Po králově smrti převzal syn klíč k prázdné komoře a dělal každodenně stejnou pochůzku jako otec. Před rozdělováním darů odešel do tajemné komory, zavřel se tam, zůstal uvnitř hodinu a teprve potom odešel do pokladnic. A dary, které odtamtud rozděloval lidem, nebraly konce.

- *opravdové bohatství vězí v našem nitru (pokladnice)*
- *je třeba odhalit vnitřní zdroje*
- *podstata je neviditelná*
- *co čerpáme z duševních a duchovních zdrojů a rozdáváme, tomu není konce jako u materiálních statků*

Ať cesta tvá

Ti pořád utíká

ať vítr pořád v zádech máš.

at slunce hřeje Tvoji tvář,

Ať déšť měkce padá na Tvá pole

a než znovu setkáme se

Bůh opatruj Tě v rukou svých.

(Stará kniha požehnání z Irska)

VLK U JESLIČEK

Byl jednou jeden vlk. Žil v krajině u Betléma. Pastýři věděli, že je nebezpečný, a proto se každý večer snažili odvést své ovce do bezpečí. Ustavičně držel jeden z nich stráž, neboť vlk byl hladový, lstivý a zlý.

Bylo to o svaté noci a právě umkl nadherný zpěv andělů.

Mělo se narodit dítě, chlapec. Vlk se velmi podivil, že ti drsní pastýři tam všichni odcházejí.

"Kvůli nějakému novorozenému dítěti taková okázalost," pomyslel si. Ale jak byl zvědavý i hladový, plížil se za nimi. Když se dostal ke stájím, schoval se a čekal.

Jakmile se pastýři poklonili Ježíškovi a rozloučili se s Josefem a Marií, pomyslel si vlk, že nadešla jeho chvíle. Počkal, až Marie a Josef usnou, starost a radost o dítě je velmi unavily.

"Tím líp," uvažoval vlk, "začnu dítětem."

Tiše se vyplížil do stáje. Nikdo nezpozoroval jeho příchod. Jen dítě. Hledělo láskyplně na vlka, jenž se - přisedaje na tlapy - sunul k jesličkám. Byl na něj strašný pohled. Teď už stál přímo u nich. "Bude to lehká kořist," pomyslel si vlk a chtivě se olízl. Připravil se ke skoku. Tu se jej opatrně a láskyplně dotkla ručka dítěte. Poprvé v jeho životě mu někdo hladil jeho ošklivý, strupovitý kožich. A hlasem, který vlk ještě nikdy neslyšel řeklo dítě: "Vlku, mám tě rád."

Tu se stalo cosi nepředstavitelného. V tmavé stáji Betléma sklouzla z vlka zvířecí kůže - a vystoupil z ní člověk. Ten člověk klesl na kolena, líbal dítěti ručky a klaněl se mu.

Pak opustil stáj - nezvučně, jak přišel předtím jako vlk - a šel do světa, aby všem zvěstoval zprávu o spasitelném dotyku božského dítěte.

- *co dokáží vánoce*

- *co je to "spása"*

- *v každém spočívá schopnost změnit se*

- *láska mění vše*

DÍTĚ V JESLIČKÁCH

"Posteš si, Margareto, jinak bude pozdě", říká Sally a nasazuje si klobouk. "Jsem už hotová, Sally", říká Margareta a dává si kolem krku kožešinu. Obě staré sestry jdou do kostela. Každý prosincový den chodí do kostela. Stávají dlouho před jesličkami a modlí se. Tyhle jesličky jsou ale úplně zvláštní. Takové najdete jen v Texasu, jinak nikde na světě. Stojí ve výklenku. Postavy u nich jsou velké jako skuteční lidé. Dnes je Štědrý večer. Venku je už tma. Na ulici chodí jen málo lidí, jen málo lidí je dnes v kostele. Vpředu u oltáře klečí tři ženy. Jedna žena sedí v lavici. Margareta musí počkat - nějaká žena před ní spěchá k východu z kostela. Na obličeji si drží šátek a vyběhne rychle ven.

"Kdes zůstala, Margareto", říká Sally.

"Už jsem tady", říká sestra.

Obě jdou k jesličkám. Sepnou ruce. Tu Margareta vykřikne: "Koukni Sally! To dítě! Vždyť je černé!" A pevně se chytne sestry. Dítě začíná plakat. Vrtí se a křičí. Malý hlásek se ztrácí v kostelní lodi. "Pláče! Je živé!", šeptá Sally plna děsu. Bere svou sestru za ruku a vleče je z kostela. Před vchodem křičí: "Dítě! Dítě v jesličkách. Je černé!" Kolem jsou dva muži. Zpomalí trochu, zavrtí hlavami a kráčejí dále. Z kostela vychází jakási stará žena. Neposlouchá. Kolemjdoucí dáma se baví se svým psíčkem.

"Pojď," říká Sally a táhne svou sestru dál, "jdeme za správkyní. Musí udělat pořádek."

Trvá to dlouho, než jde správkyně s nimi. Nic nechápe. Konečně stanou všechny tři před jesličkami. Skutečně! Leží tu černé dítě a pláče. "Příšerné! Černé dítě v jesličkách!" šeptá Sally a zakrývá se obličej rukama. Margareta se odvrací a mumlá: "Dítě negra! Taková hanba!"

Správkyně říká. "Je mu nanejvýš pět nebo šest dnů". Bere dítě z jesliček, dává si jej pod kabát a odnáší do svého bytu. Tam mu dává napít, balí je do teplé pokrývky a nese do dětského ústavu. Ošetřovatelka v ústavu napíše na lístek, vše co jí správkyně říká. Pak podotkne: "Pravděpodobně matka nemá co jíst a nemá ani místo pro tu malou."

O tohle všechno se obě staré sestry už nestarají. V kostele je všechno zas v pořádku. V jesličkách leží "to správné dítě": panenka, velká jako opravdové miminko, blondatá a růžová.

Obě sestry pokleknou a modlí se! Pak jdou domů, aby oslavily Vánoce.

- *Vánoce*
- *Bůh se stal skutečně člověkem, se všemi následky*
- *rasismus!*
- *rituály a zvyk dokáží zakrýt to podstatné*
- *jak může člověk pochybit tím, co považuje za vánoce.*

\

Čím menší ještěrka, tím víc doufá, že se stane krokodýlem.
z *Etiopie*

BUĎ PŘI MNĚ...

Nech mne pohlédnout do tváře skutečnosti
a nalézt pravdu.

Odejmi ode mne ochromující strach,
který mne činí menším, než jsem.

Nepřestávej mi říkat,
že se musím bát.

Buď při mně, Ježíši.

DVA DĚLNÍCI V LOMU

Dva dělníci tvrdě pracují v lomu. Jeden se na svět dívá pořád zachmuřeně, ten druhý vypadá vesele. Na otázku "Co práce?" odpoví ten zachmuřený: "Lámu z té zatracené skály kamení." Ten druhý, jenž vypadá vesele, řekne: "Pomáhám při stavbě katedrály."

- *prohlédneme-li souvislosti, ulehčí nám to život i práci*
- *pro zájem o spolupráci je důležité vědět, co je cílem*

Nic nás nečiní zbábělejšími a nesevdomitějšími než snaha zalíbit se lidem.
Marie Eber-Eschenbachová

JABLOŇOVÝ STROM

Jednou jsem seděl ve vlaku vedle mladíka, kterého něco zjevně velmi tížilo. Nakonec s tím také vyrukoval. Je prý propuštěný vězeň a teď jede domů. Jeho odsouzení přineslo hanbu všem blízkým, nikdy ho ve vězení nenavštívili a také mu psali jen velmi zřídka.

Přesto však doufal, že mu odpustili. Aby jim to ulehčil, navrhl v dopise, aby mu dali znamení, podle něhož by mohl - až bude vlak projíždět kolem malé farmy poblíž města - okamžitě poznat, jak se k němu budou chovat. Kdyby mu ti "jeho" odpustili, mají na vysokou jabloň na cestě pověsit bílý obvaz. Kdyby jej však už doma nechtěli, nemají dělat vůbec nic, pak zůstane ve vlaku a pojede dál, někam daleko. Bůhvíkam.

Když se vlak přiblížil k jeho rodnému městu, byl tak napjatý, že se bál vyhlédnout z okna. Tu si s ním jeden cestující vyměnil místo a slíbil, že bude pozorovat tu jabloň. Hned na to položil mladému muži ruku na rameno a ukázal ven.

"To je ona" zašeptal vězeň a náhle mu v očích stály slzy.

"Všechno v pořádku. Celý strom je plný obvazů."

Rázem z něj spadla všechna hořkost, která mu otravovala život.

"Bylo mi," řekl mi ten muž později, "jako kdybych prožil nějaký zázrak."

A snad to také zázrak byl.

- *příběh jednoho osvobození*
- *smíření dokáže člověka změnit*
- *čím hlubší je lítost, tím bohatší je odpuštění*

ROZHODNUTÍ

Matka přišla se svým synem k moudrému muži. Řekla:

"Můj syn jí příliš mnoho sladkostí. Jsem chudá a nemůžu si to dovolit. Proto vás prosím, moudrý muži, zakažte mu výslovně jíst tolik sladkého, mne neposlechne."

Moudrý muž řekl ženě, že má přijít opět za sedm dní. Když se za týden vrátila, odložil mudrc věc na dalších sedm dní.

Žena odešla a vrátila se s dítětem opět za týden.

"Už je to jasné" řekl ten moudrý muž chlapci.

"Okamžitě ti zakazují jíst každý den více než polovinu sladkostí, kterou jsi jedl doposud."

Žena se zeptala: "Proč jste, moudrý muži, potřeboval tolik času, abyste mi dal tak jednoduchou radu?"

Muž odpověděl:

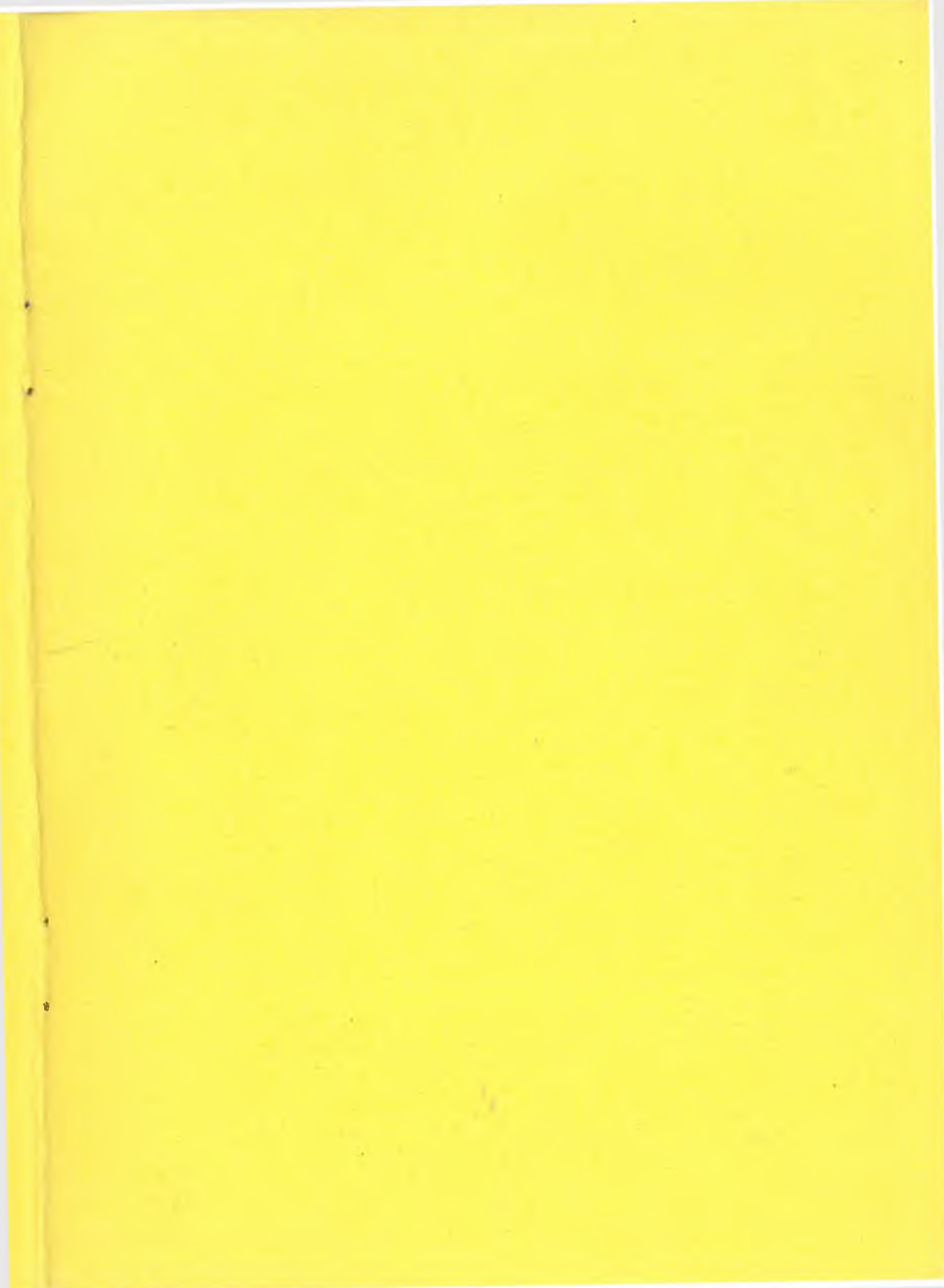
"Milá paní, potřeboval jsem tolik času, protože jsem nejprve chtěl zjistit, zda bych já sám byl schopen jíst méně sladkostí, dříve než bych dal takovou radu někomu jinému."

KDYŽ KVĚTINA ZEMŘE

Když květina
zemře
budou děti
smutné,
nebo jim člověk
řekne,
že to všechno
přejde,
když láska
zemře,
budu
osamělá,
když lidé
zemřou,
kdo bude
pak smutný,
už nic
nepřejde

Helga Kosterová

---

*FONS: občasník roverských kursů lesních škol
vydává*

Junák - Tiskové a distribuční centrum
Senovážné nám. 24, 116 47 Praha 1, tel. 02/24 102 223

redakční skupina:

Roman Šantora - Bobo, Marek Bárta

objednávky a distribuce:

Junák - Tiskové a distribuční centrum

Senovážné nám. 24, 116 47 Praha 1

tel: 02/24 102 415 fax: 02/24 21 48 25 E-mail: bobo@junak.anet.cz

Praha, září 1996, v počtu 1 000 výtisků

Občasník není výdělečně činný.
